

Løbe. — Endringsforslag Nr. 4 til § 9 er, som det let vil ses, en ren Redaktionsændring.

Seg kommer dernæst til Endringsforslag Nr. 5, som vel egentlig er det bethedeligste af de Endringsforslag, som vi have stillet. Det er jo stillet til § 9, 2det Stykke, som gaar ud paa nærmere at fastsætte Reglen, efter hvilken jus practicandi kan frtages en Læge, naar det har vist sig, at han af en eller anden Grund, enten tilregnelig eller utilregnelig, maa anses for uskiftet til fremdeles at være Læge. Som det vil ses, og som man har gjort opmærksom paa i Udvalgets Betænkning, angaar Endringsforslaget kun Læger, medens 2det Stykke af § 9 jo efter sin Affattelse omfatter ikke blot Læger, men ogsaa Apotekere og deres Medhjælpere samt Jordemødre. Men ligesom det ses af Lovforslaget, at det hovedsagelig har haft Læger for Øje, tror jeg ogsaa, at man af Hensyn til den nuværende Lovgivning, som nærmere udbillet i Betænkningen, baade kan og gør rettest i ikke at lade Bestemmelserne gælde for Apotekere og deres Medhjælpere og for Jordemødre, og alene indskrænke dem til at gælde Læger. — Det er jo Spørgsmaalet om, hvorvidt jus practicandi kan fratages en Læge ad administrativt Vej, eller om Afgørelsen deraf skal kunne bringes for Domstolene, som Endringsforslaget væsentlig omhandler. Ved første Behandling i Mar, ligesom ogsaa ved første Behandling i forrige Samling, var det Genstand for en meget betydelig Drøftelse. Seg for mit Vedkommende finder ikke, at man kan give den Betragtning Medhold, at Lægen absolut har større Garanti ved at kunne forlange en judicial Afgørelse end ved en administrativ Afgørelse, navnlig naar der er stillet ham den Sikkerhed imod vilkaarlig Behandling, som Iaa i Lovforslagets Bestemmelse om, at Sundhedsraadet skulde enstemmig have indstillet ham til at fjernes. Det er ikke fra det Synspunkt, at Udvalgets Medlemmer, i det mindste ikke samtlige dets Medlemmer, ere gaade ind paa at forandre Lovforslaget, tværtimod kunde jeg for mit Vedkommende for Iaa vidt meget godt være bleven staaende ved Lovforslaget, men naar vi ere endes om at foreslaa en Forandring, er det af Hensyn til de almindelige Principper i vor Lovgivning, som naturlig føre til, at Lægen ligesom andre, der drive en eller anden Forretning, der skaffer dem deres Udkomme, maa kunne forlange, at Spørgsmaalet om, hvorvidt han skal have sin Ret til at fortsætte sin Virksomhed forbrudt, bringes for Domstolene. Vi have derfor stillet dette

Forslag og søgt i det at optage de fornødne Bestemmelser om, i hvilket Tilfælde Domstolene skulle kunne lade den Virkning indtræde. Samtidig dermed have vi imidlertid ment at burde foreslaa, at det overlades til Lægen efter hans eget Ønske at begære Sagen afgjort administrativt. Naar man ordner Forholdet paa den Maade, som vi have foreslaet, saaledes at der gives Lægen fornøden Lejlighed til at forsvare sig lige over for de Beskyldninger, der maatte være fremkomne imod ham og saaledes, at han, naar Sundhedsraadet er kommet til det Resultat at indstille ham til Fjernelse, skal gøres bekendt med Indstillingen og dens Indhold, saa kan der ikke være nogen Betænknelighed ved at sige, at han skal have Lov til at vælge, om han vil have Sagen afgjort ved Domstolene eller administrativt. Er Forholdet saaledes, at han selv anser det for tvivlsomt, om Sundhedsraadets Indstilling er berettiget, vil han naturligvis forlange Sagen bragt for Domstolene, men Forholdet kan jo ogsaa godt stille sig saaledes, at han er fuldstændig paa det rene med sig selv om, at Sundhedsraadets Indstilling er fuldt berettiget, saa at han frem for at faa sine personlige Forhold bragte for Domstolene og gjorte til Genstand for Drøftelse der, vil foretrække at faa Sagen afgjort ad administrativt Vej. Det er Grunden til, at vi have foreslaet denne Ordning. Det er en Selvfølge, at han maa træffe sit Valg, inden Sagen forelægges Justitsministeriet, idet en Ordning, hvor efter han først skulde kunne forlange Justitsministeriets Afgørelse, og saa, naar han er misfornøjet med denne, forlange Sagen bragt for Domstolene, ikke vilde være heldig. — Naar denne Forandring foretages, er det ganske naturligt, at Justitsministeriets Afgørelse ikke skal gøres afhængig af en enstemmig Indstilling fra Sundhedsraadets Side. Saa længe Forholdet var det, at Sagen skulde afgøres udelukkende administrativt, kunde det være ganske naturligt, om man søgte at sikre Lægen mod en vilkaarlig Behandling ved at forlange en enstemmig Indstilling fra Sundhedsraadet som Grundlag for Justitsministerens Afgørelse, men naar Forholdet bliver saaledes, at han har Valget imellem at gaa den ene eller den anden Vej, saa at Sundhedsraadets Indstilling egentlig nærmest kun faar Betydning som den fornødne Meddelelse til Justitsministeriet om, at der har foreligget et saadant Forhold, vil det jo være urimeligt at forlange, at der skal foreligge Enstemmighed, for at Justitsministeren skal kunne handle. Man vil ikke en Gang